

Áprilisi tréfa

Ez az április valóban a bolondok hónapja volt.

Kezdődött a fék-esettel. Huba fiam ugyanis most tanulja az iskolában a gépkocsi belső berendezését. Egy napon azzal érkezett haza, hogy „Apa, meg kell vizsgálnom a fékedet, mert a tanító azt mondta, hogy nagyon veszedelmes lehet, ha elhanyagoljuk a fékek karbantartását.”

Egész délután a kocsimon babrált a fiú. Másnap bevásárolni mentünk a városba. Egy piros lámpa alatt jöttem rá, hogy nincs fékem, amikor beleszaladtam az előttem lévő gépkocsiba. Természetesen rendőrkocsi volt. A rendőr kiszállt, és hátrajött.

Siet? – kérdezte rosszkedvűen.

A repülőtérré igyekszem – hazudtam, s hüvelykemmél a feleségem felé böktém. – Anyósom utazik el szabadságra.

Fiatal anyósa van – mondta a rendőr gyanakodva.

Hallaná a száját – figyelmeztettem, s oldalba löktém az asszonyt.

Disgusting (undorító) – mormolta ő, oly tökéletes színjátszással, hogy a rendőr sóhajtván vakarta meg a fejét.

Tékitízi, testvér, tékitízi (take it easy nyugi, lazítson) – mondta szájalommal s ott hagyott.

Tíz dolláromba s egy fél napomba került a fék.

Mi az ördögöt csináltál velem? – kérdeztem otthon a fiamtól.

Tele volt a cső valami szennyes folyadékkal – magyarázta a gyerek. – Alig tudtam kitisztítani belőle. De úgy látszik, már késő volt.

Hát ez volt a fék-ügy. Másodiknak jött a vadtinó. Éjszaka. Reggelre csak ott volt, a kerítésen belül, és rágta a kaméliáimat. Mikor meglátott, befutott a narancsfák közé, s ott bujkált, amíg újra bementem a házba. Aztán megint előjött, s tovább ette a virágokat.

Mit csinál az ember, ha váratlanul egy piros-tarka tinót talál a kertjében? Először is végigjárja a szomszédokat. Ezt tettem én is. Senki sem akart tudni a tinóról. Második lehetőség: kikergetni a tinót a kertből. Megpróbáltam. A tinó átugrott a kerítésen, majd visszaugrott. Megint át, megint vissza. Úgy ugrott, mint egy szöcske. S nem ment el.

Maradt a harmadik megoldás: hírt adni a sheriffnek. Megtettem ezt is. De itt nálunk a jungle-ben persze nincs telefon. A postát egy barátságos, kövér asszony hozza el naponta húsz kilométerről, aki szereti a pletykát. Ha sok a pletyka, akkor késik a posta egy kicsit. Hát erre az asszonyra bízom a sheriff levelét.

Másnap azonban a vadtinó nekiesett a muskátlinak is. Nem tehettem egyebet: fogtam a puskát és meglőttem. Két napig nyúztuk, vagdaltuk, szeleteltük és pácoltuk a húsát. A második nap végén megjött a sheriff. Megmutatta, hogy miként kell szabad tűzön hosszúpecsenyét sütni, egyebet már nem tehetett. Éjfél utánig ettük a pecsenyét a tó partján, s ittuk hozzá a narancsbort.

Hát ez volt a vadtinó esete, ami szépen elvett három napot ebből az áprilisból. Harmadiknak jött a politika.

Egy vendég ezzel a köszönéssel lépett be hozzám a minap:

Buna ziua, domnule! (Jó napot, uram!)

Jó napot – feleltem magyarul.

Hogyan mer ön magyarul beszélni? – förmedt rám a vendég – , mikor kapuja fölött az áll, hogy „Villa Transylvania”? Hiszen Erdély román!

Akkor Florida szerecsen – feleltem neki.

Vita lett belőle. Később kórházba kellett vigyem a vendéget, s ebbe is beletelt egy nap, mert a kórház messze van. A vendég nevét egyébként nem árulom el, mert a Népszarva meg a Szabadosság megint nekem esnek miatta, mint annak idején „Kicsi Anna sírkeresztje” miatt. (Íróniával a „Népszava - Népszabadság” című amerikai magyar újságot nevezi így, mely elég baloldali és liberális szellemű lap.)

Eredeti kézirat: 1955 Vasváry Ödön magángyűjteménye Szeged.
Katolikus Magyarok Vasárnapjának Évkönyve – 1989.